

Вирджиния Блэк

ХОТЕЛ

АЛБЕРТА

МОНТ

Copyright © 2018 Вирджиния Блак (Гергана Дечева)

Още от автора:

I have strong Jaws – 2011 г.

Къщата на светулките – 2017 г.

Всички права са запазени. Някоя част от тази книга не може да бъде пре-печатвана по какъвто и да е начин – ръчно, фотографски или електронно, или под формата на фонографски запис; не може да бъде съхранявана като компютърен файл, излъчвана или копирана за обществено или лично ползване, освен кратки цитати за статии и рецензии, без изричното писмено съгласие на издателя.

Вирджиния Блак

ХОТЕЛ АЛБЕРТА

Снимка на корицата: Фото студио Нана
photostudionana.com
0887 882 161

Дизайн на корицата: МОНТ ООД
Компютърен дизайн: МОНТ ООД
© Вирджиния Блак

Email: gergana_decheva@abv.bg

Фейсбук: <https://www.facebook.com/Gergana-Decheva-1517562125170499/>

Печат: МОНТ ООД

Тел. 02/8687117; 02/8682930; E-mail: mont_ood@abv.bg
www.mont.bg

ISBN 978-619-169-152-4

Съдържание

ХОТЕЛ АЛБЕРТА	5
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ПОДЗЕМИЕ	7
Пухита в страната на Бонго Бонго	7
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ОБЩ ПЛАН (за евакуация)	12
Хотел	12
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – КАНАЛИЗАЦИЯ	15
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – КУХНЕНСКО ПОМЕЩЕНИЕ	18
Лук в окоето	18
Лимон	22
Забраненият плод	24
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – КИЛЕР	29
Алберта и орелът	29
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – БАР ЛАТЕ (за пушачи)	32
40°	32
Обичам да препълвам пепелника си	37
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ЗАЛА ЗА ИНТЕРНЕТ, СПОРТ, ИГРИ И ЗАБАВЛЕНИЯ	41
Прожектор	41
Простакът с интернет	45
Шахматна дъска	48
Огледалце, огледалце...	52
Кубчета	57
Машина на времето (в застой)	61
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – БИБЛИОТЕКА И ЧИТАЛИЩЕ-СВЪРТАЛИЩЕ	65
Порнография на словото и сливата	65
По кюлоти с кремъклияка	69
(Се)романтично с хорър елементи	73
Фотото на шопа	77
Зодиак	80
Табелки, етикети, 50% намаление на души	85
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ДЕТСКИ КЪТ И ЗАБАВЛЕНИЯ	89
Парен чук	89
Малкият Том	94
Калинка-малинка	100
Кукла	104
Дърво	109
Ледената кралица	113
Историята на едни обувки и... една кипърска история	117
Майчинско	120
Люлякова нощ	124
Златни рибки	127
Снежното момиче	130
Цигулка	133
Кино	135
Ако се завъртим	138
<i>Из Книга за мнения, оплаквания и препоръки на хотел Алберта</i>	141
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ЛЕКАРСКИ КАБИНЕТ	143
Бялата и шарената	143
Добре дошли в нашата клиника	146

Обезкръвеният човек	148
Кръвна група	151
Как се пръчка звезден прах	156
За лечебната сила на тревата ("лайката") и лятото на моя живот	159
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ЗАБАВЛЕНИЯ ЗА ВЛЮБЕНИТЕ	165
Последната ни свобода?	165
Въздух	168
Геометрия на чувствата	171
Психея	175
Коса и една бутилка Джак	178
Защо не се разбрахме	183
За хлебарката Берта, Св. Валентин, лятото и секса	187
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ЗООМАГАЗИН	191
Добро момиче	191
Прасето Горджъс	193
Мухата Дик (dick)	195
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ТРАНСПОРТ/ТУРИСТИ	198
Струна	198
<i>Из книга за мнения, оплаквания и препоръки на хотел Алберта</i>	202
Лодки	204
Доставка	209
Следващ влак след...	212
Този влак за къде е?	215
<i>Из книга за мнения, оплаквания и препоръки на хотел Алберта</i>	218
Алберта на морско пътешествие	219
Ш'ма снимаш ли утгори	222
Скали	227
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – РАЗВЛЕЧЕНИЕ ЗА ЗЛАТНАТА ВЪЗРАСТ	230
Години?	230
Вики	233
На моя единствен фен	236
Стая 309	244
ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ПРАЗНЕНСТВА, КЛУБОВЕ ПО ИНТЕРЕСИ (включително и на анонимнитеици)	247
Финес	247
Стая 101	251
Парченца реалност	255
Как да разберем, че е Коледа (да се чете към началото на ноември)	258
Връви, обуца, ципове, канапи	261
О`Мразовито с фентъзи елемент	265
Бургас и аз, беднякът	269
Неепилирани мисли	274
Имам яки челюсти	278
След почти десет години в Хотел Алберта (извън България)	281
ПОДАРЪК ОТ ХОТЕЛ АЛБЕРТА	283
Вземи го	283
Интервю	284
За автора	288

ХОТЕЛ АЛБЕРТА

Хотел Алберта е направен от тухли. Всяка тухла е история, всяка история – тухла. ☺ Тухлите са с големи дупки – едра плетка един вид, за да може ако някой иска, да си избяга. Тавани май нямам. И прозорците са малко. Всяка стена прави помещение. Проветриви са, налага се.

Алберта е хубава дума. Може да се правят всякакви анаграми: Бар Лате, Бар Тела, Бара тел, Бате Лар, Балет Ра и още около дузина. Така че, на който не му харесва заглавието, давам алтернативи.

Има си Бар Лате, Кухня, Килер, Общ план за евакуация, Забавления за влюбени, Интернет кафене и зала за развлечения, Библиотека и „Читалище Свърталище“, Стая за златната възраст, Клуб за анонимните ...ици и Клубове по интереси, Детски кът (доста голям), Зоомагазин, Лекарски кабинет за тези, които искат да се научат как се пръцка звезден прах, има Подарък от Хотела и „Книга за мнения, оплаквания и препоръки“ и май досега не се е намерила похвала, но ако има някоя, непременно ще я впиша. Също така е включена секция Транспорт – за удобно предвиждане ако някой иска да разгледа папратите из блатото.

Някои от историите са писани преди шестнадесет години, някои преди месец.

Повечето са субективни. Всички са преживени.

Някои са смешни с лек... туист. Други са тъжни, пак с лек... туист. Агейн.

Някои ще те ядосат, други може би не чак толкова.

Някои ще ме обикнат, други ще ме мразят (да идват, готова съм).

Някои са шарени, други черно-бели с уклон към черното, но пък малкото бяло е ослепително.

За да сложа баланс в цялата тая работа, включвам мнения (със знанието разбира се на участниците) на приятели, НЕприятели, познати, НЕпознати, на деца, на тийнейджъри, на хетеро и хомосексуални, на хюмънс и по-хюмънс. Благо-

даря на всички от сърце.

То няма една истина, няма и две, няма и хиляда.

Хотелът е... как да кажа... малко порутен и повече прилича на сал в блато, имам една звезда, и то взета с много зор. Но пък има жаби и други шумни насекоми. Има и муха – мухата Дик (Dick)

Пускам разказите по „желание на читатели“. Да видим.

Каузата е същата – двата центъра за деца без родители (и с увреждания), на които помагам от девет месеца да продължат да получават помощ. Ама за това после.

Сега остава да реша дали да махна многото нецензурни думи, или да сложа едно кръгче +18.

Не, няма да ги махам. У вас не си говорите с повдигнати кутрета, нито пък аз. Така че ще остава изтънченото слово на поетите, които упорито мълчат по въпроса за киселото мляко и както казва Селинджър, винаги вземат времето много присърце. Както и пунктуацията. А аз направо през нивата. И барабар кучето с овцете.

Няма да ставам писател, а си оставам кенефен драскач, но сега съвсем сериозно – не я четете, а я изживявайте. Няма да е беземоционално. Това е единственото, което гарантирам. Придържам се към безценния съвет на Чоран: „Пиши книги само за онези неща, които не смееш да споделиш с никого.“ ☺

Благодаря на театрална група „Малкият принц“ във Виена, които ще превърнат Хотела в един театрален коктейл от талант и думи.

В книгата има пожелания на доста деца от три класа от българските училища във Виена с класен ръководител Анета Геранлиева и в Грац с класен ръководител Десислава Опел (сърдечно благодаря на двете дами за съдействието и топлината).

Пиша едно от пожеланията тук:

„Да няма болни деца с неразрешими проблеми“ / Живко, 2 В клас, българско училище във Виена

Изпълнете желанието на това дете ☺ И тази книга, заедно с „Къщата на светулките“ е една крачка. Малка, но крачка.

ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ПОДЗЕМИЕ

„Опитвам се да наредя парчетата, да ги напасна, и после всичко да разбия бясно. Защото? Защо пък не? Да се спусна пак до дъното. Сгро-молясване във тясното. Сред падналите и забравените да си намеря мястото. Това искаше и ти е безпределно ясно.“

Трент Резнър

Пухита в страната на Бонго Бонго

Пухита всъщност била най-обикновено момиче от най-обикновено семейство, в което се случвали най-обикновените за семействата неща. Имала и най-обикновено име – да речем Алберта.

Те се срещнали случайно – в една кръчма на Петте къошета. Най-баналното запознанство и най-баналното влюбване. Няма да ви говоря за любов – който я е изпитал знае, който не е – ще види, за този който никога няма да я изпита – да пробва непременно при следващото прераждане.

Говорели си банални неща, неща като за влюбени. Тя слагала глава на коленете му, той галел косата ѝ и ѝ казал, че тя е неговото лунно момиче.

Нирвана. На музикалния фон на Nirvana.

Всъщност в цялата работа имало само една-две подробности, които правели нещата малко... НЕбанални. Майка му, алкохоличка с едно око (баща му извадил друго при един обикновен и съвсем банален семеен скандал преди десет години), никога не излизала от стаята си, а мизерията била толкова тривиална – като в повечето български семейства, така че пропускам темата.

Той знаел, че тя се дразни като се обръща към нея с разни „коте“, „писе“, „пухче“ и подобни, и така и останало гальовното Пухита.

Понякога Алберта се чудела защо той никога не рабо-

ти и защо не си търси работа. Живее с някакви социални помощи, които така и не знаела откъде и защо получава. Понякога се чудела защо изчезва за по два-три дни без да ѝ каже къде отива, понякога се чудела защо прекарвали някои вечери в пълно мълчание и той я гледал като че ли я вижда за първи път – мълчешком, с учудване.

Понякога не разбирала защо в два часа през нощта Той рязко скачал и казвал:

– Отивай си!

И на другия ден идвал при нея, обгръщал я с голямото си (тогава) и силно тяло, повдигал я на ръце, берял като обезумял люляци и ги трупал в краката ѝ, смеел се с блестящата си усмивка и силните му ръце били най-здравата опора в иначе така незабележимия ѝ живот – работела на три места, за да плаща наема си и образованието си, колкото да има да пуши, и за някоя вафла.

Нещата с него били така различни. Слушали музика, гледали филми, той говорел постоянно за различни неща, за обикновени неща. Понякога спорели, но рядко. Не говорели за политика, не гледали телевизия, рядко излизали с приятели. Той май нямал много такива, а и не искал да се вижда с нейните.

Затворили се от света и се отдали на себе си, обичали се като на безлюден остров. До онази вечер когато...

Тя се прибрала. Той бил седнал на земята и цялата стая била засипана от листи – рисувал като обезумял. Рисунки. Навсякъде по листата виждала своето лице с око. Едно.

Не я погледнал дълго време. Когато осъзнал присъствието ѝ, я попитал:

– Ти коя си?

Пухита изпаднала в паника, започнала да му говори, той скочил, грабнал ножа за месо и го насочил към окото ѝ. Тя се опитала да се изскубне, но той я повлякъл за косата, влачел я по пода към балкона и крещял.

– Такива като теб са ги горили на клада. Аз съм Крал и ти не можеш да не ми се подчиняваш. Аз съм Кралят на Бонго Бонго. Ти си мизерна уличница, дошла си да омърсиш страната и племето ми. Ще умреш.

За първи път виждала в очите му тази лудост.

После започнала да я вижда все по-често, и по-често. Всяка вечер, стъпвайки към дома си Пухита се питала кого от двамата ще намери – Него или Другия.

Защо не си тръгнала ли? Защото в любовта няма мотиви. Останала. И години гледала как съзнанието му се разпада заедно с нейната душа, как всяко отронено парченце кънти върху студената циментова мозайка на тривиално мизерната баня. Дните ѝ се превърнали в цикъл между единия и другия му свят. Животът ѝ се струвал като блато с тиня, която стигала до устата ѝ и не можела да поеме дъх.

После започнали обичайните постъпвания в болници. Майка му не приемала и не предавала (от години). Само веднъж казала, че той е така от случката с изваденото око. Лекарци, санитарци, линейки, колани, лекарства, инжекции, терапевти... безумният му поглед след поредната терапия и онази незабравима капчица сълза, която бавно се показвала и пак се прибрала, докато тя седяла до него в добре охраняваното отделение.

Чувствала се като работник в морга – всеки път когато излизала от там се учудвала че навън има живот, трева, деца, смях.

После си идвал у дома, при нея. Усмивката му не била така искряща, но отново сгушена върху кокалестите му и вече така слаби колене тя била неговото лунно момиче, пак я галел по косата с часове и слушали Леонард Коен.

Родителите и приятелите ги загърбили, казвали ѝ че е обречен, че Пухита цял живот ще живее с двамата – с обикновеното момче с люляците и... с Краля на Бонго Бонго. Може би много от вас със сигурност ще кажат, че е трябвало да бяга и да забрави, да живее, да се радва, да се смее. Мисля, че началото на Трейнспотинг е отговорът, който тя би ви дала: "I CHOSE NOT TO CHOOSE LIFE".

Така минали Коледи, рождени дни, празници. До последната Коледа. Били само двамата, тя чакала дете, но не знаела кога да му каже. Решила да е на другия ден или може би след като се консултира с лекуващия му лекар.

Но нямало друг ден. На другия ден той заминал завинаги. За Бонго Бонго.

Минали месеци и той не се връщал. Тя отивала всеки ден да го погали. „Любовта лекува всичко“, си казвала. Понякога виждала в очите му знак че май я е виждал някъде, но после знакът бързо потъвал в удавения в успокоителните зелен и пуст поглед.

Детето се родило в най-прекрасната лятна нощ. Красива и топла, с тънкото си гласче тя накарала Пухита да се усмихне за първи път от години. Стискала момиченцето си сама у дома и си обещала, че няма да пропусне нито един миг щастие; заклела се, че това дете ще бъде безгрижно и спасено от злото, което погуби баща ѝ.

Изтърпяла хулите и ругатните на хората, някои от които я наричали „пачавра, курва, за такива само линч“ и за жалост това не били само бабите от блока.

И когато Пухита отиде в страната на Бонго Бонго при неговия Крал, тя всъщност имаше само една молба към него: да ѝ върне сърцето и изплаканите очи, за да може да даде любовта си на детето и да може да прогледне отново за красотата на живота събрана в зелените очи на дъщеря ѝ.

Минаха месеци. Тя ходеше все по-рядко, работеше до припадък, за да издържа себе си и детето. Да не бъде лишено от нищо (от основното).

Един ден запристъпя по очуканите стълби на отделението, стиснала малката ръчичка на почти тригодишната си дъщеря. Той беше там, пред скицника, и рисуваше своите рисунки. Бяха красиви рисунки – нейната коса и нейното единствено око.

Малката плахо пристъпи и го хвана за ръката. Тя знаеше че това е „тати“.

Той погледна детето, после Пухита, и каза:

– Прилича на Вас. Имате прекрасно дете!

Тя седна, загледа го и с отчаяние затърси някаква следа, че я е разпознал. Той протегна ръка към детето, погали я. В очите му плувна онази сълза, която бавно и тромаво се търкулна. После каза:

– Аз не съм от тук, страната ми е далеч, но ако остана още някой ден ще се радвам да Ви видя отново. Малката е прекрасна. Как се казва?

– Анджела – отговори Пухита.

И изведнъж ѝ олекна. Сърцето ѝ затупка и се изпълни с топлина и радост. Него го нямаше... вече. Отдавна го нямаше. Но Анджела беше тук и цялата обич остана за нея.

Отидоха след няколко дни. Той беше преместен в друго отделение, но до леглото му бяха грижовно подредени десетки рисунки, невероятни рисунки на малкото русокосо и зеленооко дете, което беше върнало сълзата в очите на най-обичания мъж.

Господи, какви рисунки!

Какви прекрасни очи.

Две!

И Пухита направи своя хотел. Сложи му име.

ХОТЕЛ АЛБЕРТА

ХОТЕЛ АЛБЕРТА – ОБЩ ПЛАН

(за евакуация)

Хотел

Станала съм като хотел.

Една звезда.

Имам осем постоянни гости. Обитават си техните стаи.

Никога не си отиват въпреки лошата храна (или липсата ѝ) и мизерните условия.

Имам една стая, която седи за всеки скучай ако случайно някой се връща.

Там никой не влиза. Даже не вдигам щорите. „Гери, няма се плашиш, копеле.“ Така ми казваше. И после се смееше дълго и гръмогласно и отпиваше огромна глътка водка. Сега си мисля, че беше единственият мъж, който истински ме обичаше, никога не ме излъга за нищо и спази обещанието си: „Където и да ходя, винаги ще се върна; може да е малко страшно, но ще е емоционално“.

Имам стаи за специални гости, за редовни клиенти един вид. Мяркат се за сезона. Поседят, поседят, пък си тръгнат.

Помахвам. Станала съм специалист по помахване за „Довиждане“, което е често „Сбогом“.

Станах специалист и по разделите. Тъкмо свикнеш с някой посетител, тъкмо му научиш навиците, т’ва, о’нва и то ваканцията вземе че свърши.

И си отиват.

Някои не затварят вратата. Става течение. Заболяват ме костите, лесно настивам... дърта ставам, ей.

После се връщат. Всички винаги се връщат.

И си искат тяхната стая. С оня там изглед...

Никога не чистя след тях.

Понякога ми оставят малки подаръци. Понякога големи.

Понякога си вземат малките. После и големите.

Халал да са им. Защото после се връщат с тях.

Имам няколко стаи за случайни посетители, които няма къде да пренощуват.

Ама сега е сезонът на безлистнието и голите дървета.

И на враните.

И случайните са много.

Ама пак течение става. Простива ми сърцето. Аспирин за сърце не са измислили, понеже хотелиерството не е за всеки.

А, и пари не вземам за престоя. На загуба я карам по фабрична настройка. Ха, даже понякога си плащам.

Взема да сложа катинарите. И да приключа с резервациите.

Какво му липсва на моя хотел: дето вика дъщеря ми – нямаме каса за ценности. Ама после добави, че така или иначе никога нямаме пари, значи не ни трябва.

Какво ми липсва: да знам че някой ме обича и ако може да е жив.

Какво имам: имам всичко, което липсва на другите – имам сърце-хотел.

И бакалавърска степен по помахване.

И усмивка, от която не спира ничие сърце, но за сметка на това е тъжна и плашеща.

И очи като рентген.

И цедка на езика. *Но* се скъса преди много време и големи неща излизат от тая уста. Гледам да не мисля, преди да говоря, за да съм толкова шокирана от себе си, както са и останалите.

Обичам да си скривам малки подаръчета из хотела. Както се крият яйца по католическия Великден. Гледай какво правя: крия си някоя яка тениска, не си я намирам няколко месеца, и после хоп – намирам я и е празник. Така съм си изпокрила и няколко чорапа.

Винаги си нося чантата, че кой знае, тоя хотел като рухне, поне да имам нещо в себе си. И най-много се изненадвам на съдържанието на чантата си: две черни камъчета от Кипър, един метален пръстен за палеца пак оттам, една бележка отпреди време. Снимки. Късметчета, от онези, с които сер-

вират кафето в България.

Един комикс ръчно направен, пожълтял – най-якият подарък за една Коледа.

Хапчета за всичко.

Термометър.

Платежни.

Миди.

Рапани.

Грозна картина ☺

Имам и една торба болка, която не мога да оставя никъде. А не иде да я пусна в сметището.

Абе не иде, не иде... ама доста поизхвърлих последните години.

Слива за смет ☺

ХОТЕЛ АЛБЕРТА – КАНАЛИЗАЦИЯ

Днес сутринта седя си аз на лаптопа и си бачкам лежерно, когато чувам шум на площадката на етаж. Това е рядкост, понеже аз никога не чувам съседите. И шумът се усилюва. След минутка се звъни и в нас, и аз решавам, че е нещо спешено и бягам да отворя.

Пред вратата три момчета. Така на около двадесет и петридесет. Мускулести, едни такива рошави като герои от еротичен роман. Хаха.

И като отворих и единият вика: „Хлъц“. Чудя се дали ги изплаших с шарените си широки панталони (много яки, като пижама за хипи парад) и тогава се сетих, че съм се подала в маската на V от „V като вендета“. Само дето моята маска не беше усмихната. Просто няколко минути преди това си бях сложила маска за лице. Бяла, гъста като латекс. Изсъхва за десетина минути и после си с нова кожа като бебешко дупе (това не е вярно, естествено, но поне правя усилия 😊)

И след като се окопитих от шока, че посрещам хората като шаман с бял кирпич по лицето с две зелени очи (почервенели от бачкане на лаптопа), разбрах, че единият ми обяснява, че трябвало да ни проверят тоалетните. Имало теч долу. И ги вкарвам в кенефа. Третият отиде да проверява мивката в кухнята. Извадиха едни апарати, едни сонди с лампички, едни измерватели, една техника човече, а аз в хола скрита да не ги плаша повече.

Сега, да съм грозна, не съм. Ама да ти дойдат трима у вас и ти да се покажеш като Дракула (с Гари Олдман)? Не че нещо, ама е кофти някой да изхлипа от ужас, като те види на вратата. То аз като се погледнах после в огледалото, и на мен ми се доплака, че маската беше почнала да се рони 😊

Естествено, това може да се случи само на мен. Друга жена да беше, по кафе да им сложи, а не като мен – да ми пада кирпичът (с ред сълзи и два сополи) в кафето.

Хич не е смешно. Хахахахаха.

Та по този повод си спомних как преди преди време наех

едно жилище в София и след като си пренесох багажа, установих, че тоалетната е запушена. Ама бетон кенеф. Нищо не преминава надолу.

Обаждам се аз на хазяина, а оня вика: „Купи там нещо, ‘щото може да сме изтървали я хартия, я нещо друго и я оправи, а аз ще платя.“ (Кое то не се случи, естествено).

Какво се прави в случай на запушени тръби?

Ами първо отиваш до магазина и накупуваш литри и килограми препарати, изсипваш и чакаш чудото. Естествено тоалетната се запушва още повече.

Нормално е, напъва те нужда и ставаш изобретателен. Почваш да ходиш на работа по-раничко; посещаваш комшиите по случайни поводи, ужжим за 10 минути; научаваш всички заведения с чиста тоалетна в квартала и така докато се принудиш да викнеш майстор.

Обаждам се на телефон за спешни нужди (хаха, иронията!) „Вашата тоалетна – наша гордост“ или нещо такова. Отзовават се след час. Светкавична услуга!!! Направо действат като погребална агенция – човекът още не е умрял, те звънят да питат каква услуга искаш.

Та...

Отивам да чакам аз Майстора (без Маргарита) и си представям как излиза с някаква машина, позната иначе по нашенски като „лайнярка“. Пичът, без майтап, седи и ме чака в един москвич. Бял. На фона на бялата лимузина леко мургавият му тен контрастира яко, но пък звучи много професионално: „Къде се намира запушеният обект?“

Излиза от колата и взема една тел. Тънка, дълга, мръсна тел.

Качваме се, аз отивам да правя кафе, понеже предполагах, че това ще продължи няколко часа.

Лошо нещо са предположенията. Няма и минута и оня излиза и вика:

– Пеее.

– Какво петдесет?

– Лева.

– За?

– Ми, готова си.

Аз търча, гледам водата си тече, гаранцията три месеца.

Бъркам с треперещи ръце и давам последната си банкнота, но съм хепи де. Имам тоалетна!

Оня метна телта през рамо и си замина в белия като лястовица Москвич с жълт китеник на седалките и фасове от цигари Мелник по таблото.

Цялата работа ми изплува наскоро, докато приказвах с един приятел за акитата, в които плува всеки. Бе не са различни, само оттенъкът е различен, зависи кой какво е надробил и какво се е принудил да папка. Един е нагазил в любовни драми, друг бере ядове с работа, трети мери пишки с шублер с някой друг, щото едва ли би се стигнало до сантиметри. Някой се е поболял от злоба, някой гони кариера, някой се чуди как да е различен, като смени сивото със сиво.

И си мисля така: добре бе, задръстила съм се с боклуци. Защо аджеба да плувам в тях като мога да извадя една тел и да я мушна рязко в канализацията на моя така наречен живот и цялата помия от хора, които не ме радват да ги пусна по канала?

Тънкият момент е, че пичът с МосквичЪТ го няма, а така яко набива една асоциация с една бяла лястовица. Затова, ако си мислиш, че някой друг ще грабне тел да ти оправя канала (социалния), заблудата ти е безкрайна като... бе де да знам, сети се за нещо безкрайно.

Аз съм на принципа: рипай срещу ръжена, все някога ще спре да пари.

И гледай как от един канал стигнах до огън. Бе не искам да тлея бе, гори ми се. Дето вика Жоро, ако сме били в Средновековието, щял да ме сложи на клада и да реве и да си къса дрехите докато горят.

Има обаче и една друга уловка. Като отпушваш, понякога тягата така може да те повлече, че да се окажеш пак долу. Ето защо е добре да имаш поне хвърчило и да го вдигнеш навреме и да има една щипка магия (пичът с МосквичЪТ к'во прави?), една щипка гордост и никакви предразсъдъци.

И никога, ама никога не живееш живот под наем, който няма канализация. Т'ва не останаха хора бе, всичко се е превърнало в агенции под наем, всеки си дава нещо под наем за кинти.

Бе малко съм позакъсала, имам една душа тука...Някой?

ХОТЕЛ АЛБЕРТА - КУХНЕНСКО ПОМЕЩЕНИЕ

Лук в окоето

Ми така де. Коя съм аз???

Влизам в трамвая. „Шумно ти е детето!“, вика леля с размазано по брадата червило.

Плезя се зад гърба ѝ. После, детето без да иска я докосва с мокрия чадър и тя псува на немски.

Влизам в магазина и пак една такава леля, ама с друго червило плаща 42 минути и 17 секунди на касата и всички чакат да намери 82 цента, че да е по-лесно да ѝ върнат едно евро. Опашката е станала километър.

Коя съм аз да роптая? Ама не трая.

И роптая. Защото съм егоцентрик.

Влизам за цигари – няк’ъв ме бута, че изпускар трамвая. Мен като че ли ме чака лодка или най-малко яхта.

Коя съм аз, че да бързам?

Влизам училището.

– Дай 210 евро за екскурзия през май.

– Ъ? Май?

– Май я, май. Отсега се плаща.

– Нямам.

– Не е добре за детето.

– Ами аз май месец може да не съм жива. Как да планирам за май?

Влизам в данъчното:

– Дай 70 евро.

Ъ?

Влизам в здравната каса:

– Дай 455 евро.

Ъ?

Влизам си във входа и тооочно да поема дъх, една леля

с друго червило:

– Вие ли имате уред за гимнастика?

– Да, и?

– След осем вечер не може да го ползвате.

– Ама той не прави шум.

– Ми тогава е пералнята ви.

– Нямам пералня....

– Тогава намалете телевизора.

– Не гледам телевизия. А като пускам водата в кенефа преча ли ви? Може ли да си говорим у нас?

Коя съм аз да си говоря у нас?

Купувам развалено мляко, връщам го – не го вземат. Не, нямали такава практика.

Викат ме в училището.

– Защо детето ви има папка с камъчета, а не червена или синя като другите деца?

– Има ли значение?

– *Трябва* да е като другите деца.

– Каква?

– Всички имат еднакви папки.

– Какво значение има?

– Децата не се чувстват по-бедни или по-богати.

– Ама моята е евтина. И ако това е идеята, защо не въведете униформа, а не едни да идват с обувки за по 180 евро, а други с маратонки за 25 кинта?

Ама коя съм аз да им казвам?

Минавам край просяк. Давам евро. Минавам на връщане, той пак иска.

Коя съм аз да не помагам на бедните?

Изказвам мнение. Всички налитат като лайна на муха.

Коя съм аз да изказвам мнение?

Попълвам училищна анкета. „Къде прекара детето ви лятната ваканция?“

Ъ?

„На екскурзия у дома.“ пиша. Не се давали такива отговори. Коя съм аз да давам такива отговори? Ами като имат определени отговори на анкетите, що ни ги дават да ни пълнят и без това празното време?

Ще гласувате ли на избори?

Не.

Срам и позор. Коя си ти да не гласуваш?

Ще гласувате ли на избори?

Да.

Коя си ти да гласуваш?

Коя съм аз да гласувам? Коя съм аз да *не* гласувам? Коя съм аз изобщо да имам глас?

Похвалвам се за нещо.

Коя си ти, че точно на теб да се случи? Защо ти? Кой те набута там? Кой ти е зад гъба?

Ъ?

Коя съм аз да успявам?

Детето ти гледа телевизия повече от двадесет минути на ден и яде понички. Не си добра майка.

Ъ?

Коя съм аз да позволявам на детето си да гледа телевизия след осем вечерта?

Приятел е с тумор.

Остави го да мре, това си е негов живот и негова смърт. Не те касае. Тъжно е, ама ти си гледай бъдещето.

Ъ?

Няма, казвам. Решила съм да му помогна.

Познат пребива детето си пред очите ми за оценка по литература. Детето плаче и се свива с нервни тикове назад. Опитвам се да му помогна, но го отнасям и аз.

Коя съм аз, че да се меся във възпитанието? (Ами бий си го насаме ако не искаш да се меся.)

Защитавам работата на някой, когото всички критикуват.

Коя съм аз да изказвам позитивно мнение?

Изказвам негативно мнение за работа, която всички хвалят.

Коя съм аз да изказвам негативно мнение?

Не мога да понасям така наречените лайф коучове (не знам как се водят на български), защото ако сам не можеш да си повярваш, защо да вярваш на някой, който ти цитира назубрени реплики за напомнимане на самочувствието? Честно, не мога да се побера в кожата си, че толкова сляп народ

им вярва. „Сложи менче с косъм от кон, слюнка от коза, крило от пчела (млада, женска), после се изпикай, подскочи три пъти, ошипи се по лявото ухо... и всичко ще остане същото.“ Такива неща в интернет се водят за измама.

Коя съм аз да омаловажавам труда на измамници, фалшиво усмихнати, вечно щастливи измислени хора, които печелят на гърба на открито нещастните?

Изказвам се против диети за отслабване, кремове против бръчки, ръждата по системата, която гальовно наричаме „този наш живот“.

Коя съм аз?

Изказвам се против пошлата литература?

Коя съм аз, че да критикувам масовия вкус?

Аммм... аз я превеждам...

О, АМА ТИ ИМАШ И МНЕНИЕ! ЧЕ И РЕШЕНИЯ ВЗЕМАШ?!

.....

Питаш.

И колкото повече питаш, по отколен обичай все повече лъжи слушаш.

Сега ще ти кажа аз коя съм: аз съм лук в окото ти, хеморoid на задника ти, пепел на езика, кост в кривото гърло, пораснал навътре нокът в палеца ти, вятър в пер(у)ката ти, дъжд по грима ти, грим по дъжда ти, паяк в леглото, калинка в ухото, вирус в лаптопа, запушена тръба в тоалетната ти, узряло зърно грозде полазено от миризливка, цирей на носа, въшка в косата... Неприятно, нали?

Защо съм така ли? Защото ме дърпаш за опашката, а аз само си вървя към моята лодка в морето. А да ме дърпаш за опашката е леко и меко казано рисковано, че там ми е жилото.

Аз съм скорпионът в твоята палатка в пустинята и искам само да ти напомня, че е време не да спиш, а да станеш да походиш и да видиш звездното небе, че буря иде, ей.

Нямаше да хапя, ако не ми бяха настъпвали.

Лицмон

Понякога се чувствам като чайка (може и от кръвното да е).

Понякога като цвъкнато от чайка.

Понякога съм хитра като куче.

Понякога съм като кебапче с кучешко.

Понякога в душата ми е пролет.

Понякога е вакум и безсезоние.

И винаги задавам някакви въпроси. И колкото повече питам, толкова повече не вярвам.

Понякога съм влюбена (когато той не ме иска естествено). По-често не съм.

Понякога съм благовъзпитана и се държа „прилично“. По-често не съм.

Понякога съм силна, смела и неудържима (както и неустоима). По-често не съм нито едно от трите. Всъщност съм груба, цинична и нетактична.

Понякога чета женски списания (когато чакам за зъболекар), за да се убедя, че все още съм нормална и че ще остарея с достойнство.

Понякога се смее на нелепостите. Понякога ми става мъчно.

Никога не съжалявам. И никого не съжалявам. Най-низкото чувство е съжалението. Ако правя нещо, то е от уважение, любов, омраза, но никога от съжаление.

Не ме интересуват фундаменталните въпроси на столетието (това са фундаменталните въпроси на всяко едно предишно столетие – кой има най-голяма пишка, а сега в надпреварата се включиха и жените).

Няма вече пишки. Има вибратори.

По-интересно ми е да се видя в огледалото на нечи неизмамни очи. Мразя хората, които седят пред мен с наведена глава или мръдкат поглед.

Не ме интересува политиката.

Какво му трябва на човек:

Една хубава книга, където да намери себе си.

Богато въображение да лети и да иде където му се иска (тялото може да е в кататония, но душата да лети).

Една хубава песен, където пак да намери синхрон със себе си и да я слуша много, много пъти.

Един кацнал на перваза гълъб, който да нахраниш (и после да псуваш че е довел още десет и са оакали всичко, ама карай).

Едно хапче за главоболие когато те мъчи мигрена. И някой да ти подаде чаша вода.

И някой да те излъже, че всичко е наред. И ти да се направиш че му вярваш.

И някой да те прегърне (може и без секс, но е препоръчително).

Да се направиш че си изпитал оргазъм, за да го зарадваш...

И да си изпушиш спокойно цигарата.

И да седнеш на масата за покер. И да губиш.

А винаги съм сочна.

И почти винаги слънчева.

Но винаги горчива.

Един лимон.

Аз.